

ПЕРЕДМОВА

ТАСКАЛУСА, ШТАТ АЛАБАМА
СЬОГОДЕННЯ...

Задихаючись, я мчав лікарняним коридором. Серце шалено калатало, готуючись вискочити з грудей. П'ять пропущених дзвінків! П'ять довбаних пропущених дзвінків! Щось трапилося з Мол! Боже, як я міг усе звести на манівці! Недаремно кажуть, що суперечки мають закінчуватися замиренням, адже ніколи не знаєш, чи зустрінешся ще із цією людиною. Думка про те, що я більше не побачу своєї дівчинки, вивертала мені душу.

Я долав коридор за коридором. Ноги підтиналися, а липкий страх обплітав мій розум. А що, як сталося щось погане? А що, як після операції виникло ускладнення? А що, як вона щось заподіяла собі після того, як ми посварилися? Я ж бо залишив її саму, розлютився через її депресію і залишив саму, наодинці з її похмурими думками.

Ліфт був зайнятий, тож я, перестрибуючи через дві сходинки, добіг до четвертого поверху, увірвався у відділення і помчав до палати Мол. Проминувши пост медсестер, почув своє ім'я, але не зупинився. Я мусив якнайшвидше дістатися до моєї дівчинки, до моєї Мол, щоб пересвідчитися, що з нею все гаразд!

Двері до її палати були зачинені, тож я натиснув на ручку. І вже за мить кров у моїх жилах застигла —

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

палата була порожня. На ліжку свіже простирадло, підлога смердить лізолом, сумки немає.

Руки почали тремтіти, а серце, здавалося, зупинилося.

Ні! Ні, ні, ні... вона не могла...

Я притулився до одвірка, ноги мені підломилися, і за секунду я з глухим стуком упав на підлогу.

— Ромео? — почувся десь поруч голос. Утім, я не міг зосередитися; все було туманним, нечітким.

Хтось міцно стиснув мою руку.

— Ромео!

Я не міг поворухнутися, не міг говорити.

— Містере Принце!

Поблудивши поглядом, я побачив Марні, медсестру Моллі, яка, прибравши стурбованого вигляду, стояла наді мною.

— Де... — Я насилу здобувся на слово. — Де вона? Що сталося?

Марні зблідла.

— О, ні! Ти подумав...? Ні, ні, ні! З Моллі все гаразд. З нею все добре.

Її слова лунко відзивалися в моїй голові.

— Що? — прошепотів я, бажаючи почути їх знову.

— З Моллі все гаразд, але... — Її очі несподівано сповнилися смутком.

— Але що? — запитав я, підводячись.

Обличчя Марні потьмяніло.

— Господи, Марні! Але що? — заволав я.

— Кілька годин тому твоя мама відвідала міс Шекспір.

З глибин мого нутра зринула неконтрольована лютя.

— Що вона зробила? — крикнув я. Марні відступила назад.

Дідько!

Я стиснув кулаки.

— Що ця курва зробила?

— Вона... Вона напала на неї й вдарила... Твою матір заарештували, Ромео. Моллі довелося заявити в поліцію.

— Бляха! — Я розвернувся і вперішив кулаком по стіні — тонка штукатурка тріснула. Мої дихання і гнів вийшли з-під контролю. — Мол зараз із копами?

Марні опустила очі додолу, не наважуючись стрітись з моїм нестямним поглядом.

— Ромео...

— Що? — увірвав я її. Мені не сподобався її тон. Здавалося, вона хоче заспокоїти мене перед тим, як завдати нищівного удару.

Марні зробила крок уперед, простягнувши до мене руки.

— Ромео... вона...

Терпець мій майже урвався. Я обвів поглядом порожню палату. Кинувши оком на вузьке ліжко, згадав розбите обличчя Моллі. Здавалося, вона покінчила з усім: зі мною, з усією нашою бісовою ситуацією... з життям.

А втім...

Раптом в око мені впало маленьке віконце, і я все зрозумів...

Я пропік Марні лютим поглядом — вона здригнулася, тим самим підтверджуючи мій здогад. Моллі покинула мене. Вона, бляха, втекла.

— Даруй, Ромео. Ніхто не бачив, як вона пішла. Нещодавно вона казала мені, що не може впоратися. Думаю, вона просто зламалася. Ми перевірили камери спостереження. Вона вийшла із центрального входу й сіла в машину. — Марні жалісно дивилася на мене. — Вона взяла із собою всі свої речі.

Моє серце впало у прірву. Не зронивши ані слова, я пішов коридором. Медсестри, на обличчях яких

читалося співчуття, дивилися мені вслід. Я дістав телефон і натиснув на ім'я Моллі. Мене відразу перекинуло на голосову пошту, тож я залишив повідомлення.

«Моллі! Де ти, крихітко? Мені дуже прикро за мої слова і за те, що я покинув тебе ось так. Щойно медсестра сказала мені про маму. Боже мій, Мол, вона напала на тебе... знову! Будь ласка, скажи мені, де ти... Ти пішла з лікарні, нікому нічого не сказавши. Прошу, подзвони мені».

Я підійшов до свого «доджа». У голові гуділо, я намагався згадати людей, яким варто подзвонити, і місця, де маю шукати.

Я мусив знайти свою дівчинку.

— Мол! МОЛ! — закричав я, мчачи сходами сестринського будинку й не звертаючи уваги на лемент і зойки дівчат, які траплялися на кожному поверсі. Вона мала бути тут. Де ж іще вона могла бути?

Сповнений надії, я увірвався до її кімнати, але в ту ж мить мене накрила хвиля відчаю. Її тут не було.

У кімнаті нічого не змінилося. Злегка зібгана постіль там, де ми кохалися, розкидані по всьому величезному письмовому столу конспекти й... Боже, та книга, яку вона читала так, наче це була бісова Біблія. На сторінках кольорові аркушики з її думками, виділені рядки й абзаци... А ще маленька полароїдна фотографія як закладка.

Це різонуло мені душу так, як ніколи раніше. Я не захистив її, як обіцяв. Я підвів її.

Обплутаний тенетами розпачу, я опустився на її ліжко і втупив зір у сріблястий місяць, що лив крізь вікно своє мертве сяйво. «Куди, в біса, ти пішла, крихітко?».

Мій погляд упав на дві світлини на її нічному столику. Єдині світлини у всій кімнаті. На одній з них ми цілувалися перед моєю грою. Вона одягнена у мою

футболку «Припливу», її ноги обхопили мою талію, а руки — шию. На обличчі щаслива усмішка. На другій — Мол у дитинстві, з бабусею в Англії. Я усміхнувся, беручи до рук зображення п'ятирічної дівчинки з густим волоссям, веснянками й найбільшими довбаними окулярами, які я будь-коли бачив. Але ця усмішка незабаром перетворилася на океан болю. Вона пішла. Вона порушила свою обіцянку і покинула мене. Не залишилося жодної людини, яка була б моєю.

Вона багато витерпіла, і, коли все пішло під три чорти, вона не витримала і пішла.

Я провів пальцем по милому, усміхненому обличчю, і сльоза, скотившись щокою, впала на скло. Я не знав, що робити без неї; вона стала всім моїм життям. Я заледве міг згадати дні, коли її не було поруч, коли вона не давала мені того, чого я потребував. Боже, так було від першого дня.

Вона, мов вихор, увірвалася в моє життя, приборала все моє лайно і вкрала моє мертве, бляха, серце.

Двері тихенько відчинилися, і в кімнату ввійшла Еллі, моя кузина й одна з найліпших подруг Моллі.

— Привіт, Роме, — проказала вона обережно. Я не озвався — не міг — і вона мовчки сіла поруч.

Я все ще дивився на фотографію, коли Еллі протягнула руку і взяла її у мене.

— Вона унікальна, чи не так? — спитала вона із сумною усмішкою.

Я кивнув, забираючи світліну і відчуваючи, як до горла підступає клубок.

Еллі зітхнула і міцно стиснула мою руку.

— Вона втекла?

Моє мовчання було красномовнішим за тисячу слів.

— Що я робитиму без неї, Ел?

— Вона повернеться. Я впевнена. Вона просто му- сить з усім розібратися. Чорт, вона й подумати не мог-

ла, що є такі люди, як твої батьки, і що вона стане жертвою їхнього лайна. Мало хто може повірити, що люди здатні на таку жорстокість. Просто ми знаємо більше, ось і все.

— Я не можу без неї. Я не зможу жити, якщо її не буде поруч. — Я нарешті поглянув у карі очі Еллі. У них читалася безпорадність. — Мені подобається те, ким я став завдяки їй. Я ненавиджу того, ким був раніше.

— Вона повернеться, — повторила Еллі, цього разу переконливіше.

Хотів би я в це вірити!

— Я постійно думаю про той день, коли ми зустрілися. Він раз по раз зринає в моїй пам'яті.

Еллі засміялася і поклала голову мені на плече.

— Я теж його пам'ятаю.

— У ній завжди було щось таке, знаєш? Щось, чого я хотів, чого потребував. Я знав, що вона зрозуміє мене, якщо я дозволю. Я бачив у ній щось особливе, а вона — в мені.

— Тоді тримайся за це. Мол це відчувала і відчуває досі. Вона просто затьмарена горем. Подумай про все те, через що ви пройшли. Вона не зрадить це. Вам судилося бути разом.

Загарчавши, мов зранений пес, я дозволив гніву, похованому всередині, вирватися на волю. Мої руки стиснулися, розчавлюючи скло рамки. Долоню пронизав різкий біль, але мене непокоїло лише те, що прекрасне обличчя Моллі тепер вимазане моєю кров'ю.

— Господи, Шекспір, — пробурмотів я, вдивляючись у карамельні очі. — Куди, в біса, ти поділася?

— Роме? — тихо погукала Еллі.

— Що?

— Ти знову злишся. — Вона зробила довгу паузу. — Я не хочу, щоб ти повертався до цього. Останнім часом ти почувався значно ліпше.